

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 75/04-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť L. H., Č., vo veci porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia Bratislava, z 21. mája 2001 č. 500 505 2280, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. decembra 2001 č. k. 21 S 915/01-8 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2002 sp. zn. 1 So 65/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. H. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2004 doručená (na poštovú prepravu bola odovzdaná 22. marca 2004) sťažnosť L. H., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia Bratislava (ďalej len „Sociálna poisťovňa“), z 21. mája 2001 č. 500 505 2280, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 18. decembra 2001 č. k. 21 S 915/01-8 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 25. septembra 2002 sp. zn. 1 So 65/02.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených listín vyplýva, že sťažovateľ 14. apríla 1999 utrpel ťažký pracovný úraz, pri ktorom došlo k zraneniu jeho chrbtice. Po roku liečenia bol sťažovateľovi priznaný plný invalidný dôchodok. Sťažovateľ bol 3. mája 2001 predvolaný pred posudkovú komisiu sociálneho zabezpečenia Sociálnej poisťovne (jednočlennú) vo Veľkom Krtíši, kde predložil vyjadrenie neurológa a traumatológa, ktorí hodnotili jeho zdravotný stav napriek komplexnej liečbe za nezlepšený a obaja mu prognostikovali postupné zhoršenie. Napriek uvedenému posudkový lekár MUDr. M. podľa tvrdenia sťažovateľa „*bez najmenšieho vyšetrenia určil zlepšenie*“ jeho zdravotného stavu „*z dôvodu úspešného liečenia*“ a priznal mu len čiastočný invalidný dôchodok. Sťažovateľ ďalej uviedol, že skutočnosť, na základe čoho mu bol priznaný len čiastočný invalidný dôchodok, mu „*žiadny orgán do dnešného dňa nevie vysvetliť*“. Podľa názoru sťažovateľa „*krajská posudková komisia s poľutovaním skonštatovala, že oni musia brať ohľad na vyjadrenie posudkového lekára*“. Krajský súd síce preskúmal rozhodnutie Sociálnej poisťovne z 21. mája 2001 č. 500 505 2280, avšak vyniesol pre sťažovateľa „*nepriaznivý rozsudok*“ z 18. decembra 2001 č. k. 21 S 915/01-8. Sťažovateľ sa proti uvedenému rozsudku krajského súdu odvolal. Najvyšší súd vyniesol 25. septembra 2002 rozsudok sp. zn. 1 So 65/02 „*bez pojednávania*“ a odvolaniu sťažovateľa nevyhovel. Podľa sťažovateľa najvyšší súd potvrdil „*klamstvá posud. lekára dr. M.*“

Sťažovateľ vyjadril názor, že sudcovia v jeho prípade „*zákon vôbec nedodržali*“, súdy rozhodovali „*jednostranne, závisle a vôbec nie spravodlivo*“ a „*bez najmenších dôkazov potvrdili nepravdivé údaje posudkového lekára, ktoré nie sú podložené a na druhej strane ignorovali vyjadrenie ošetrojúcich lekárov, ktorí diagnózu stanovili na základe odborných vyšetrení*“.

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáhal preskúmania napadnutých rozhodnutí a požadoval, aby ústavný súd „*vyniesol spravodlivý rozsudok*“.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva rozhodnutím Sociálnej poisťovne z 21. mája 2001 č. 500 505 2280, rozsudkom krajského súdu z 18. decembra 2001 č. k. 21 S 915/01-8 a rozsudkom najvyššieho súdu z 25. septembra 2002 sp. zn. 1 So 65/02, ktorý nadobudol právoplatnosť 24. októbra 2002.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03).

Predmetná sťažnosť z 18. marca 2004 bola odovzdaná na poštovú prepravu 22. marca 2004, teda už po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2004